

De openbare dienst van vrouwen

Deel 8 uit “Oorspronkelijk Christendom”

door C. E. Stuart - [Uit het Woord der Waarheid](#), 24ste jaargang 1968-1969

“En daarna zal het geschieden, dat Ik Mijn Geest zal uitgieten over alle vlees, en uw zonen en uw dochters zullen profeteren; uw ouden zullen dromen dromen, uw jongelingen zullen gezichten zien; ja, ook over de dienstknechten en over de dienstmaagden zal Ik in die dagen Mijn Geest uitgieten (Joël 2:28, 29). Dat was de uitspraak van Joël die door Petrus werd aangehaald op de Pinksterdag, om te laten zien dat wat plaatsvond al was voorzeggd. Hij zegt niet dat de profetie was vervuld. Hij zegt ervan: “dit is het wat gesproken is door de profeet Joël”. Want, terwijl op verschillende plaatsen de uitstorting van de Heilige Geest over Israël wordt voorzeggd (Jes. 32:15; 44:3; Ezech. 39:29), zijn alleen in Joël de volken erbij inbegrepen, en wel in de uitdrukking “alle vlees”. En omdat de gemeente zou bestaan uit zielen uit de joden en uit de volken, tot één nieuwe mens geschapen in Christus, verklaarden alleen de woorden van de profetie van Joël wat de mensen die morgen hadden gezien .

Maar hoe rijk de mens ook door God is gezegend, hij bewijst altijd dat hij ongeschikt is voor de gaven van God. Hij ontvangt ze en misbruikt ze. Voor het misbruiken van tijdelijke zegeningen hebben we Israël als voorbeeld, dat op de altaren van Baäl offerde wat ze van God had ontvangen. En de gemeente levert het bewijs van het misbruiken van geestelijke zegeningen. Welk een geduld en lankmoedige genade worden er van de kant van God geopenbaard in Zijn handelwijze met een verzoend volk en in het bestraffen en het onderwijzen van de vergadering van Zijn heiligen, de gemeente! Het is niet zo verwonderlijk dat zondaren Zijn gaven zouden misbruiken, maar dat heiligen Zijn grootste zegeningen zouden misbruiken brengt wel heel duidelijk aan het licht wat de mens in werkelijkheid is. In de Brief aan de Romeinen leren we wat de zondaar voor God is, maar in de Brief aan de Korinthiërs zien we tot hoever heiligen zich kunnen verlagen. Terwijl het hun aan geen genadegave ontbrak en ze zo rijk waren begiftigd, gebruikten ze wat ze hadden ontvangen om er zelf mee te pralen en lieten het toe, ja moedigden het zelfs aan, dat er wanordelijkheden waren in de gemeente van God.

Zedelijk kwaad werd ongestraft onder hen toegelaten en een twistzieke geest werd niet beteugeld. Het buitensporig verzadigen van zichzelf kwam naar voren in het eten van wat aan afgoden was geofferd en in hun samenkomsten voor het avondmaal. Ook geestelijke gaven werden misbruikt en zelfs de opstanding van de doden werd door sommigen ontkend. En behalve deze bedroevende wanordelijke dingen namen de vrouwen een vooraanstaande plaats in de vergadering in door in de gemeentelijke samenkomsten te spreken, en door sommige broeders werden ze hierin gesteund.

Wat is de mens, hetzij heilige hetzij zondaar, als hij in overeenstemming met zijn eigen wil handelt? Vragen die eens met gezag tot een beslissing waren gebracht worden weer opnieuw als nog onbeslist ter bespreking gebracht. En ze worden opgelost al naar gelang iedereen of iedere richting of iedere groep het goeddunkt. En men bekommert zich niet om de Schrift of in ieder geval veronachtzaamt men de duidelijke uitspraken die zij doet, als deze niet overeenstemmen met de gedachten en wensen van de gesprekspartners.

Een voorbeeld hiervan is de openbare dienst van vrouwen. In het begin van de gemeente werd erkend dat de mannen geschikt waren voor en geroepen tot het in het openbaar prediken van het evangelie aan de wereld, het onderwijzen in de gemeente, het voorgaan in het gebed of het vervullen van het opzienersambt. Niet dat iedere man geschikt was voor en geroepen tot dergelijk werk, maar overal werd erkend dat het het werk van mannen was. Werd het ooit erkend en gewettigd dat vrouwen zich bezig hielden met dergelijke dienst? In de Handelingen en in de Brieven vinden we geen enkele aanwijzing dat er een vrouw was uitgezonden om te prediken aan de wereld. Ook lezen we nergens dat een vrouw de handen werden opgelegd om deel te hebben aan zulk werk. In 3 Johannes lezen we dat Gajus gastvrijheid bewees aan hen die rondreisden om te prediken en

niets van de volken aannamen, maar deze arbeiders worden beschreven als mannen. De wijze waarop de uitverkoren vrouw in 2 Joh. wordt aangesproken leidt tot de conclusie dat het alleen om mannen ging. En Judas die over de afval spreekt, heeft het duidelijk alleen over mannelijke leraars.

In Christus deelden zowel mannen als vrouwen in de uitstorting van de Heilige Geest. In de gemeente moesten allen onderworpen zijn aan het Hoofd. Zowel mannen als vrouwen waren bedeed met de geest van profetie. Agabus en anderen onder de mannen, de vier dochters van Filippus de evangelist, zijn voorbeelden van deze soevereine gunst van God. Maar het bezit van een gave en het juiste gebruik ervan zijn verschillende dingen. De openbaring van de Geest werd aan ieder gegeven tot hetgeen nuttig was en de Geest gaf aan ieder in het bijzonder zoals Hij wilde. In het begin was het soevereine gunst een openbaring van de Geest te hebben ontvangen. Deze openbaringen werden ontvangen door hen die één waren met het opgewekte Hoofd en daarom moest elke openbaring, tenminste in de samenkomst, door de bevelen van de Heer worden geregeld.

Men heeft opgemerkt dat vrouwen als de eerste boodschappers werden gebruikt om de opstanding van de Heer te verkondigen. Toegegeven. Maar ze werden nooit belast met de prediking ervan aan de wereld. We weten dat Maria door de Heer werd gezonden om de discipelen te vertellen van Zijn komende hemelvaart. We weten dat de vrouwen door de engelen werden opgedragen aan de elf discipelen te gaan zeggen dat het graf leeg was. We weten dat ze hun opdracht getrouw vervulden (Luk. 24:23). We weten dat de Heer hun op de weg naar de stad verscheen en hun een boodschap aan Zijn broeders toevertrouwde (Matth. 28:9, 10). En toch ontvangen wij de gezaghebbende verkondiging van die wonderbare gebeurtenis niet op het woord van vrouwen. Het was genade dat, waar Eva de eerste was die luisterde naar de slang, vrouwen als eersten de overwinning van de Heer over de dood zouden verkondigen, maar in 1 Kor. 15 wordt hun getuigenis helemaal niet vermeld en het bewijs van Zijn opstanding wordt gebaseerd op wat Kefas, Jacobus, anderen en als laatste van allen, Paulus, gezien hadden. Is dit zwijgen over de vrouwen niet veelzeggend? Was het vergeetachtigheid van de kant van Paulus of was het de bedoeling van de Geest van God?

Ook heeft men op grond van Psalm 68:12 gemeend te kunnen rechtvaardigen dat vrouwen het evangelie aan de wereld konden brengen: "De Here deed het machtwoord weerklinken; de boodschapsters van goede tijding waren een grote schare". Het zal voldoende zijn om hier op te merken dat deze psalm betrekking heeft op een toekomstige tijd en een andere bedeling, omdat hij uitzielt naar de vestiging van het koninkrijk in kracht door de overwinning van de Heer behaald op Zijn vijanden. En hoewel de apostel een vers ervan aanhaalt in Efeze 4:8, doet de toepassing van de geciteerde woorden, die ons laat zien hoeveel er in lag opgesloten, duidelijk het contrast uitkomen tussen onze tijd en de toekomstige die de psalmist op het oog heeft.

Als de vrouw geen schriftuurlijk gezag heeft voor het in het openbaar prediken van het evangelie aan de wereld, welke plaats heeft ze dan als leraar of spreker in de samenkomsten van de heiligen? Vrouwen konden profeteren maar niet in de gemeentelijke samenkomsten. 1 Kor. 11 zegt ons wat ze deed en dat ze een bedekking op haar hoofd moest hebben als ze het deed. 1 Kor. 14 zegt ons waar ze in geen enkele betekenis van het woord mocht profeteren. "Dat uw vrouwen zwijgen in de gemeenten, want het is haar niet vergund te spreken, maar onderworpen te zijn, gelijk ook de wet zegt - want het is schandelijk voor een vrouw te spreken in de gemeente" 1 Kor. 14:34, 35.

De ene reden was dat het haar niet vergund was te spreken; de andere was dat het schandelijk was voor haar te spreken in de gemeente. Hoe ver waren deze Korinthiërs afgedwaald! Ze lieten toe wat ongeoorloofd was; ze verdroegen wat schandelijk was. Enkelen hebben misschien onwetendheid als verontschuldiging aangevoerd voor wat ongeoorloofd was. Maar zou iemand dit argument kunnen aanvoeren voor iets dat schandelijk was? Maar er zijn echter mensen die hier (en waar hebben ze het niet?) het onmiddellijke onderwijs van de Heilige Geest hebben willen ontwijken door de uitdrukking "in de gemeente" op te vatten als iets dat alleen voor gemeente-(kerk)-vergaderingen zou gelden. Maar een dergelijke opvatting heeft geen waarde voor hen die zich onderwerpen aan het Woord. De strekking van het hoofdstuk en het gebruik van het woord "gemeente" in het gehele gedeelte sluiten elke gedachte aan een dergelijke opvatting uit. Het is heel gevaarlijk op een dergelijke manier de uitdrukkelijke bevelen van de apostel weg te redeneren. Bij sommige dingen die in deze Brief worden genoemd gaf hij alleen zijn mening, maar wat dit betrof maakte hij het gebod van de Heer bekend (vers 37).

Het is goed om op te merken welke plaats aan openbaring werd gegeven, als de gemeente samenkwam. Dit had voorrang boven alles. Als een profeet aan het spreken was en de Geest openbaarde iets aan een ander, dan moest de eerste zwijgen. Een nieuwe openbaring van God kwam op elk ogenblik van pas en de gelegenheid moest worden geboden voor de verbreiding ervan. Toch moesten vrouwen, zelfs al waren ze profeten, in de gemeente zwijgen. Terwijl de vier dochters van Filippus buiten de gemeente profeteerden, zouden ze de orde hebben verstoord als ze geprobeerd hadden in de gemeente te spreken. En de verontschuldiging een goddelijke openbaring te hebben zou hen niet hebben gebaat om een berisping van de gemeente of van de apostel hierover af te wenden; want het Woord liet duidelijk zien dat de Heilige Geest op zo'n ogenblik alleen mannen wilde gebruiken.

Behalve dat ze samenkwamen voor eredienst en opbouw, hadden de gelovigen ook samenkomsten voor het gebed. Welke plaats namen de vrouwen in de gebruikelijke bidstonden in? 1 Kor. 11 zegt ons dat vrouwen mochten bidden, maar 1 Tim. 2 maakt duidelijk dat de vrouwen moesten zwijgen in de bidstonden. Want zoals 1 Kor. 14 ons de gemeente laat zien als samengekomen voor opbouw, laat 1 Tim. 2 ons de gelovigen zien als samengekomen voor het gebed. Nadat eerst gezegd was voor wie ze, buiten het terrein van de gemeente, mochten bidden en dat ze volledige vrijheid hadden om te bidden, vinden we daarna vermeld wie vóór zouden gaan in het gebed en wie zouden zwijgen.

“Ik wil dan, dat de mannen te aller plaatse bidden”. En wat betreft het in het openbaar onderwijzen van mannen is hij even duidelijk. “De vrouw late zich leren in stilheid, in alle onderdanigheid: doch ik laat aan een vrouw niet toe, dat zij lere, noch over de man heerse, maar ik wil, dat zij in stilheid zij”. (1 Tim. 2:11, 12). In de gemeente moest ze zwijgen; ergens anders, waar ook mannen waren, moest ze in stilheid zijn. In zulke bewoordingen regelt hij dergelijke samenkomsten. En hieruit leren we dat hij een vrouw die in het bijzijn van mannen zou voorgaan in het gebed, zou hebben beschouwd als iemand die zich gezag aanmatigde of uitoefende over de man. Hoe totaal anders was zijn mening dan die van sommigen in deze dagen! Maar hij gaat verder en voert redenen aan voor wat hij heeft gezegd door ons in gedachten terug te brengen naar de schepping en ons verder te voeren naar de val. “Want Adam is eerst gemaakt, daarna Eva; en Adam is niet verleid, maar de vrouw, verleid zijnde, is in overtreding geweest”. Zowel juist de scheppingsorde als wat plaatsvond bij de val verbiedt haar op een dergelijke manier op te treden. Uit de val leren we dat ze ongeschikt is voor een dergelijke plaats; uit de geschiedenis van de schepping zien we dat het nooit haar plaats was.

Ook wat betreft het besturen van een plaatselijke vergadering of het regelen van dingen in de gemeente kunnen we, zoals bij openbare dienst, de gevolgtrekking maken dat vrouwen hierin geen taak hadden. Er waren twee soorten plaatselijke ambten, dat van oudste en van diaken. Zowel oudsten als diakenen moesten getrouwd zijn, mannen van één vrouw. De voorwaarden voor een oudste worden genoemd in 1 Tim. 3 en het karakter van degenen die tot dit ambt benoemd zouden worden vinden we in Titus 1. In geen van deze gedeelten vinden we enige vermelding van hun vrouwen. Maar als de eigenschappen van een diaken in 1 Tim. 3 worden opgenoemd, wordt het passende gedrag van hun vrouwen wel beschreven.

Waarom dit verschil, dit stilzwijgen in het ene geval terwijl ze in het andere geval wel worden genoemd? Was het niet omdat de vrouwen van de oudsten geen deel konden hebben aan het besturen van de gemeente, maar dat ze wat betrof de plichten van een diaken die zorgde voor de tijdelijke behoeften van de gelovigen, haar man kon helpen en zich in dat werk heel goed thuis kon voelen?

Verder zien we dat vele apostelen getrouwde mannen waren (1 Kor. 9), maar we hebben zowel in de Handelingen als in de Brieven geen aanwijzing van iets wat hun vrouwen deden. Zonder twijfel waren ze een bemoediging en een hulp voor hun mannen in hun arbeid. Maar zowel apostelen als oudsten vervulden plichten die ze niet konden delen.

Zoals Paulus het niet toeliet dat een vrouw onderwees, zo zinspeelt niemand van de andere apostelen erop dat een afwijking van deze orde werd toegelaten. In Korinthe bestrafte hij het kwaad en we horen er niets meer van tot we de brief lezen aan de engel van de gemeente van Thyatire. En zeker niemand zal dit als een navolgenswaardig voorbeeld willen zien voor zoiets in deze tijd. In Korinthe en in Thyatire werd een dergelijk gebruik bestraft en niet toegelaten. Zal het bevel van het Hoofd van de gemeente te niet worden gedaan? Zal men op de uitdrukkelijke aanwijzingen van een apostel die schreef onder de leiding van de Heilige Geest geen acht slaan? Persoonlijke dienst alleen om te

helpen verbiedt het Woord niet. Priscilla en haar man hielpen Apollos. Ook onder haar eigen sekse heeft de vrouw een gebied om te dienen. Alleen in tegenwoordigheid van mannen en in de gemeente moet haar juiste plaats gehandhaafd worden en de orde van God nageleefd worden.